

ČASOPIS ZA
NEGOVANJE
DUHOVNE KULTURE

TAJNI ZAČIN

NOTRE - DAME DE PARIS

VELIKI NEIMAR SVIH SVETOVA

BUĐENJE VEČNOSTI

ZOV SRCA SVETA 3. deo

LOŠE SE PRETVARA U DOBRO

SMRT U TREZORU 3. deo

UZ STOGODIŠNJICU ROĐENJA

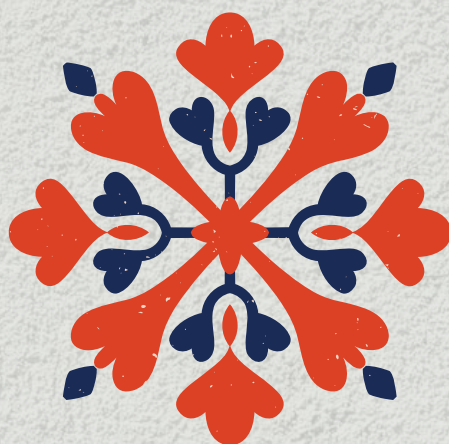
JOVANA CVIJIĆA

**SOLSTICIJUM - NEŠTO NOVO POD
SUNCEM**

**NARODNE POSLOVICE - O SLOZI -
KENGUR - ČUDO BOŽJEG
STVARANJA**

BROJ 17

20
24

SADRŽAJ

- NOTRE - DAME DE PARIS -

Marie-Agnes Lambert

- VELIKI NEIMAR SVIH SVETOVA -

Nebojša Nikolić

- BUĐENJE VEČNOSTI -

Alakh Niranjana

- ZOV SRCA SVETA 3.deo -

Siniša Košutić

- LOŠE SE PRETVARA U DOBRO -

Autor nepoznat

- SMRT U TREZORU 3. deo -

Momo Cvijović

- UZ STOGODIŠNJICU ROĐENJA

JOVANA CVIJICA -

Jevđenije Đokić

**- SOLSTICIJUM - NEŠTO NOVO POD
SUNCEM -**

Francoise Bechet

- NARODNE POSLOVICE - O SLOZI -

Predrag Peđa Mihailović

- KENGUR - ČUDO BOŽJEG

STVARANJA -

Autor nepoznat

Poštovani čitaoci, za one koji ne znaju, časopis TAJNI ZAČIN je nastao u vreme korone, kada nisu bila moguća okupljanja. Oni koji nas duže poznaju, znaju da od 05.februara 2016.god. organizujemo **Večeri Tajnog Začina**. To su organizovana okupljanja posvećena negovanju duhovne kulture, koje se odigravaju na galeriji ekspres restorana TAJNI ZAČIN. Večeri Tajnog Začina (VTZ) najbolje je opisao jedan od predavača, novinar Zoran Nikolić u svom nadahnutom tekstu.

TAJNI ZAČIN NA BEOGRADSKI NAČIN (izvodi)

"Svakog drugog petka ovde se okupljaju ljudi koji se sklanjaju od "rijaliti sveta" i razmenjuju priče, iskustva i saznanja, "od Himalaja do Hilandara".

"Svi, umetnici, intelektualci i ljudi od duha, na sva usta ogorčeno dižu glas protiv žute štampe i rijaliti torture, ali to očigledno nije dovoljno kako bi nas sačuvali od te pošasti. Ili - možda i nije tako...? Ipak, postoje oni koji se trude da očuvaju beogradski duh, i u globalističkom vrtlogu koji nas je poduhvatio ipak pokušavaju da odbrane ono što je večita gradska osobina: znanje, mudrost i vedar duh."

"Svakog drugog petka uveče u ul. Gavrila Principa na galeriji restorana TAJNI ZAČIN okupljaju se prijatelji koji su prihvatili zadatak da ispričaju publici ono što znaju, baveći se svojim profesijama, zanatima, hobijima i doživljajima sa putovanja po svetu. Priče su dodirivale različite oblasti od upoznavanja industrijskog nasleđa predratne Jugoslavije do putopisa sa Kamčatke, Ognjene zemlje i Himalaja."

"Motivacija za ova okupljanja ponikla je na osnovu zapažanja prof.Dragana Nedeljkovića koji je na obeležavanju stogodišnjice jedne škole nadomak Beograda održao vrlo mudro slovo. Profesor je podsetio prisutne goste da će u slavno vreme "sve trpeze biti prepune uprkos krizi koja traje već godinama. Srbi će tada služiti donjoj polovini tela, govorio je prof.Nedeljković, i rečnik će im biti bogat, kada se malo podnapiju, čak i kada budu trezni. Znamo već kakav nam je rečnik, prizeman i neprimeren. Potrebno je da i gornja polovina tela, i duh, i duša, budu bogatiji. Potreban nam je preporod!"

"Domaćini, Denis i Dragan su se složili da je letargija u društvu velika, da su materijalne mogućnosti male a ljudi sve više nepoverljivi. Lenjost duha i tela imaju oblike epidemije, oholost i bahatost su zahvatili sve oblasti u čemu nas naročito pogađa obezvređivanje obrazovanja i ljudske solidarnosti."

Od predhodnog broja do danas održane su četiri Večeri Tajnog Začina na kojima smo slušali i uživali: VINČA (ARHEOLOŠKO NALAZIŠTE) - PRVO MODERNO DOBA - Dragan Janković, kustos, (83 VTZ); PRIČA O KOŠARCI - Bata Đorđević, (84 VTZ); ŠPIJUNAŽA U VREME HLADNOG RATA - Draško Vujović i (85 VTZ) i PRIČA O AUSTRALIJI - Milan Rakočević (86 VTZ).

Dragi prijatelji, budimo oni koji u život drugih donose dobre stvari. Budimo drugima razlog za sreću. Nikada nemojmo biti uzrok nevolje, suza i bola. Pod kapom nebeskom nijedno delo ne ostaje neopaženo. Tvorac je zahvalan onome ko podržava harmoniju sveta i ne čini ništa da bi je urušio. Želimo Vam srećne praznike pune topline, uspešnu i srećnu narednu godinu!

Puno Vas poštuju i vole,
Branislav Denis Božović i Dragan Đurić

Marie-Agnes Lambert

NOTRE-DAME DE PARIS

DUŠA FRANCUSKE I GRADITELJI

8. decembra 2024. katedrala Notr Dam (Notre Dame) u Parizu ponovo je otvorila svoja vrata. Pet godina gradilišta osvetlilo je veštinu graditelja iz prošlosti i sadašnjosti, koji su, inspirisani idealom većim od njih samih, (ponovo) izgradili ovo remek-delo, potpuno prožeto dušom Francuske. Više od samog spomenika, to je pre svega simbol univerzalnog odjeka koji je uništen požarom 14. aprila 2019. godine. Da bi ga evocirali, Fernand Švarc, antropolog i filozof, osnivač NA u Francuskoj, i Filip Žiro, zanatlija klesar iz Perša, član ceha i radnik na restauraciji, našli su se na konferenciji održanoj u Cour Pétral (Perche), u sredi, 16. oktobra 2024.

Izvor: www.unsplash.com

NOTR DAM, DUHOVNO I POLITIČKO SRCE

U srednjem veku, u trenutku kada su gradovi počeli da se razvijaju, integrišući katedralu u centar grada i u svakodnevni život, rođena je katedrala Notr Dam. Prošlo je otprilike dva veka između postavljanja prvog kamena 1163. godine, od strane biskupa Sulija, i posvećenja.

Fernand Švarc nas podseća na istorijsku ulogu koju je katedrala imala. Pojava katedrala, a posebno Katedrale Notre Dame u Parizu, označila je rođenje duhovnog reda francuske kraljevine, koji se nazivao „ceremonija kraljevske religije“. Zaista, postala je mesto velikih ceremonija: krunisanja francuskih kraljeva, Te Deum (Tebe Boga hvalimo) – izgovarani u trenutku pobeda, blagoslovi venčanja, sahrane kraljeva, i – kasnije: nacionalne sahrane raznih ličnosti.

MESTO OKUPLJANJA INTELEKTUALNOG ŽIVOTA I NARODA

U srednjem veku, Notr Dam u Parizu posećivali su građani, trgovci, zanatlije... koji su dolazili da raspravljaju o ceni žita, tekstila u svetovnom delu koji je sačinjavao brod i bočne lađe. Lekari su primali svoje pacijente u kapelama namenjenim za tu svrhu. Tu su se odvijale i pučke predstave, šale i bufonerije. Cehovi zanatlija i trgovaca takođe su se sastajali tamo, i mnogi od njih su bili donatori vitraža i kapela.

Notr Dam u Parizu bio je i administrativni i sudski centar, gde su se procesi odvijali između trga i katedrale. Svaka katedrala posedovala je kulturna mesta: kapitolu (kolegijum sveštenika), biblioteku, školu za sveštenike. U to vreme postojala je visoka kulturna svest, poznavali su antičku filozofiju, Pitagoru, Platona...

U Bazilici Sen-Deni, koja je bila polazna tačka gotske arhitekture, govorili su grčki i prevodili drevne grčke tekstove na latinski. Opat Hilduin (umro 840.) preveo je delo određenog Dionizija Areopagita, inspiratora teologije svetlosti koju je opat Sugero (ministar kraljeva Luja VI i Luja VII) primenio u izgradnji katedrale, počevši od Sen Denija. Sugero je Boga doživljavao kao svetlost i da kroz svetlost duh zauzima svoje mesto.

Brod crkve je projekt ili osovina čoveka, bića koje dolazi iz tame i mora naučiti da se pročisti kako bi postiglo buduću transformaciju svog iskustva.

Image © Flickr CC user Alexandre Duret-Lutz

VIBRANTNI SPOMENIK

Na ovim teološkim osnovama, katedrala Notr Dam u Parizu inaugurisala je novu umetnost, nazvanu „umetnost Francuske“ (francigenum opus): „gotski stil“, koji je zamenio romaničku umetnost sa značajnim otvorima za svetlost. Tako su uklonjeni zidovi koji su odvajali transept od hora da bi se omogućio ulaz trijumfalne svetlosti i umetnuti su vitraži i rozete u zidove. Gotski svod se uzdizao prema nebu, baš kao i katedrala sa visinom svoje građevine i svojim tornjevima.

Da bi se održala ravnoteža građevine, kontrafori (potporni stubovi) guraju fasade ka unutra, svodovi vrše suprotnu i proporcionalnu spoljnu silu kako bi zidovi ostali stabilni. Kroz ovu igru pritisaka i protiv pritisaka, građevina je u „neprekidnoj vibraciji“ i ova harmonizacija suprotstavljenih sila omogućava stabilnost i postojanost katedrale, već skoro devet vekova. Graditelji su znali kako da spoje zakone arhitekture sa zakonima živog.

NOTRE-DAME DE PARIS, SLIKA SVEMIRA

Gotička katedrala je prostor ljudske dimenzije, koji predstavlja umanjenu sliku Stvaranja sa svoja tri dimenzije: Podzemni svet, Zemlju i Nebo. Uvek sadrži tri elementa, vertikalno kao i horizontalno. U vertikalnom svetu simbolizuje tri sveta: kripa koja predstavlja podzemni svet, tlo i stubovi, Zemlja i svodovi, Nebo. U horizontalnom svetu, ulaz u katedralu predstavlja podzemni svet sa krugom, kao u lavirintu u katedrali Chartres, transept, Zemlju, i kor, Nebo.

Put života Katedrale Notre-Dame de Paris ima četiri fasade koje odgovaraju točku vremena, ciklusu godišnjih doba, dana, života i ispunjenju duhovnog puta. Istočna fasada predstavlja rođenje života, Zapadna fasada, smrt i nevidljivo, Severna fasada, tamu, Južna fasada, svetlost. Os kora je nagnuta za 23 stepena, kao os nagiba rotacije Zemlje, ali os broda sledi "kraljevski tok" Sene, koji dolazi sa juga i okreće se između Notre-Dame i Champs Élysées. Ovaj tok je služio za orijentisanje palata, itd. Brod je projekt ili osovina čoveka, bića koje dolazi iz tame i mora naučiti da se pročisti kako bi postiglo buduću transformaciju svog iskustva.

GRADILIŠTE GRADITELJA I ZANATLIJA

Kao što objašnjava Philippe Giraud, izgradnja katedrala zahtevala je veliku specijalizaciju u tehnikama koje su mogle biti složene, posebno sa dolaskom gotičke umetnosti i novih izazova. Postojanje bratstava zanatlija datira još iz Egipta; zatim ih nalazimo u Grčkoj i Rimu za izgradnju hramova; u srednjem veku sa monasima graditeljima opatija i manastira; zatim se te tehnike prenose na laičke zanatlije koji ih dalje prenose kroz odnos majstora i učenika, zahvaljujući čuvanju iskustva. Oko gradilišta katedrala nastaju škole za učenje tih drevnih znanja od kojih su neka izgubljena.

VREDNOSTI ZANATLIJA

U doba katedrala, postojala je snažna veza između sveštenstva i zanatlija koji su radili u vezi sa nevidljivim svetom. Jedan od motoa zanatlija je: „IZGRAĐUJEMO SE – GRADEĆI.“ Za zanatlije, izgrađivati se podrazumeva imati vrednosti, poštovanje prema drugima, preneti ponizno, znati slušati, isticati vrednosti međuljudskih veština, komplementarnih znanju. Radeći, učimo tehniku ali učimo i o sebi, o svom ponašanju, reakcijama na prepreke i njihovom prevazilaženju. Baš, kao i filozof koji praktikuje filozofiju u svakodnevnom životu kao način života.

Drugi moto koji je prikazan na ulazu u kuću zanatlija je: „NE PODREĐUJ SE, NITI SLUŽI SEBI – VEĆ SLUŽI“. Rad zanatlija nije da se potčine niti da iskoriste ono što rade, već da služe idealu ili cilju većem od njih, koji ih čini većim i oslobađa. Još jedan temeljni tekst je **Molitva zanatlija**, koju su stvorili monasi “iluminatori” u ranom srednjem veku, oko osmog veka. Ona nosi vrednosti zanatlija. Može se pročitati: „Pokaži mi, Gospode” – Zanatlije su to promenili u “Setimo ”, jer su laici – „Pokaži mi, Gospode, da delo naših ruku pripada Tebi, i da je na nama da ga vratimo davanjem. U svom trudu naših ruku, ostavi milost od tebe, da govoriš drugima i manu meni, da govorim sebi. Ne gradimo za sebe, već za nešto veće od nas samih i ostajemo skromni, čuvajući duh služenja.”

Ova molitva evocira priču o trojici kamenorezaca. Prvi mehanički obrađuje svoj kamen s tmurnim i umornim izrazom lica seče kamen. Drugi klesar radi isti posao, ali na nešto manje mehanički način. On obrađuje kamen za izgradnju zida. Treći klesar izgleda srećno, čak blistavo, na njegovom licu nema tragova umora dok obrađuje kamen istim alatima i tehnikom, kao i ostala dvojica. On gradi katedralu. Srećan je, jer je motivisan, angažovan u zadatku koji uzdiže njegovu dušu ka nečemu većem od njega, što ga nadmašuje i transformiše. Kada su hrišćanski monasi, a zatim bratstva zanatlija gradili religiozne spomenike, delo je bilo oblik molitve, dar božanstvu. Oni su spajali molitvu i rad, što je izraženo motom „MOLI I RADI” (Ora et labora). Ovaj moto su usvojili graditelji katedrale. Svi akteri gradilišta (voditelj projekta, radnik, šegrt, stručni zanatlija, velikodušni donator...) delili su isti žar u velikom gradilištu. Zanatlije (matematičari, geometri, majstori stakla, skulptori, stolari, pokrivači...) su delili svoja iskustva kako bi razvili svoju umetnost i otkrili nove tehnike.

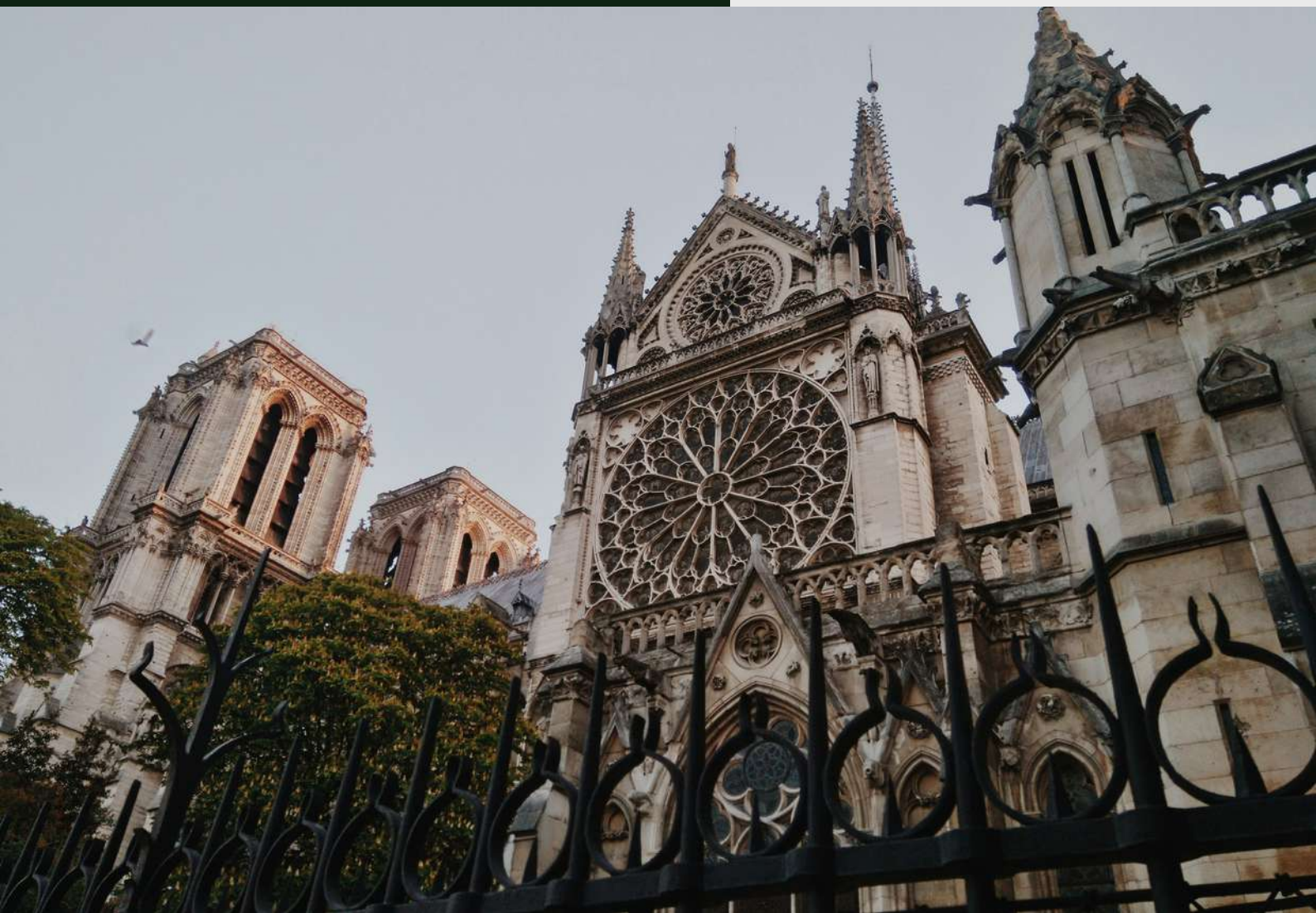
TRI FAZE UČENJA

Kod zanatlija, učenje tehnike ili veštine prolazi kroz tri faze ili tri pravila: **imitacija**, **inicijacija** i **inovacija**. Prvo se imitira ono što se vidi da rade najstručniji, a stalnim imitiranjem dolazi se do oblika inicijacije, tj. da pokret postane prirodan. I na kraju se inovira.

To je efikasan i progresivan metod, koji uči kako napraviti kocku, ravnu profilaciju, itd. Nekada se ovaj metod primenjivao u likovnim umetnostima. Znali smo kako napraviti ruku, lice, znali smo kako modelirati. Nakon maja 1968. izgubili smo ovaj prenos veština, i danas ne imitiramo nikoga, direktno inoviramo. Tako je nivo skulptora iz 19. veka, na primer, izgubljen.

Izvor: www.unsplash.com

RESTAURACIJA KATEDRALE NOTRE-DAME DE PARIS

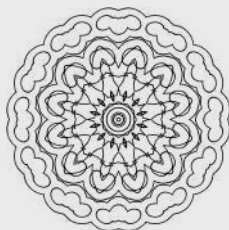
Philippe Giraud je učestvovao u restauraciji katedrale Notre-Dame de Paris. Kao u srednjem veku, na gradilištu postoje lože stolara, klesara, skulptora i staklara. Među zanatlijama, neki su savremenici, drugi stvaraju u srednjevekovnom duhu, dinamično i sa entuzijazmom. Ponekad je teško zbog umora, ekstremnih zahteva arhitekata, ali – vlada duh bratstva.

Trenutno ovo gradilište predstavlja samo oko deset odsto aktivnosti gradilišta iz srednjeg veka. U to vreme postojale su brojne interakcije između zanatlija, cehova i sveštenstva koje su nosile vrednosti hrišćanske religije i simboliku koja je predhodila ovoj "religiji." Biskupi tog vremena proučavali su astronomiju, alhemiju, matematiku i tokom izgradnje, tražili su da se dodaju detalji, kao na primer, znakovi zodijaka.

Nakon ponovnog otvaranja katedrale Notre-Dame de Paris, biće još jedan projekat za restauraciju kamena oštećenih požarom. Kojim duhom će biti animirano? Sa podeljenim umom ili sa znanjem i veštinama poput zanatlija?
(Tekst preuzet iz časopisa New Acropolis de France)

Izvor: www.unsplash.com

VELIKI NEIMAR SVIH SVETOVA

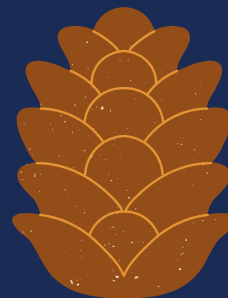
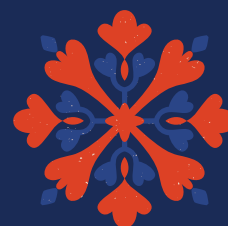
Za savremenog čoveka, koncept i shvatanje Boga su prilično magloviti. Naučne teorije o postanku i razvitku sveta Boga stavljaju u skoro virtuelan položaj, osim u slučajevima pravih vernika kojih je sve manje u Bratstvu Slobodnih Zidara.

Slobodno zidarstvo nije ni religiozna ni dogmatska organizacija. Opet, preduslov za prijem jeste vera u Vrhovno Biće, koje se u Masoneriji naziva Veliki Neimar ili Veliki Arhitekta Svih Svetova. Međutim, ova vera je rastegljiv pojam, tako da se od članova Bratstva mogu dobiti najrazličitiji odgovori o shvatanju Boga i tome se pristupa jako fleksibilno. Zakletva se polaže na Knjizi Svetog Zakona, Bibliji, Kuranu ili Tori, koja je za sve vreme trajanja radova otvorena u Loži, na tačno određenoj stranici. Takođe, mi se stalno obraćamo Velikom Neimaru Svih Svetova, tražeći njegov blagoslov ili mu iskazujemo strahopoštovanje i veru u njega.

Sve ovo ukazuje na vrlo veliki značaj koji su osnivači Masonerije pridavali Bogu, ali na suštinski način. Veliki Neimar i Knjiga Svetog Zakona su sama srž slobodnozidarske misli i filozofije, ali kao i čitava Masonerija, uvijeni u vekove alegorija koje treba skinuti da bi se proniklo do osnovnih poruka i spoznaja koje Slobodno zidarstvo pruža. Međutim, to je ostavljeno pojedinačnom naporu, volji i prizivu koji svaki Mason oseća ka Božanskom, kao i snazi za potragom suštinske istine. Masonerija daje naznake, a skoro uopšte ne pruža direktna uputstva i informacije, tako da ostavlja i mogućnost potpunog skretanja sa pravog puta spoznaje. U savremenom Bratstvu retko se uopšte upušta u traganje za odgovorom na pitanja zašto je morao na početku da prizna veru u Boga i zašto je Knjiga Svetog Zakona – Veliko Svetlo Masonerije. To se prihvata zdravo za gotovo, tako da se u najvećem broju slučajeva shvatanje Boga od strane pripadnika Bratstva ne razlikuje od strane profanih. Ovo je problem koji vekovima muči najveće slobodnozidarske umove i koji su protiv ovakve tame dizali svoj glas od nastanka Masonerije, ali stvari ne da nisu promenjene, već je protokom vremena suština postala sve zamagljenija, a socijalni aspekti i pripadanje „elitnom udruženju“ preuzeli vodeću ulogu.

Sa Kabalistima je priča potpuno drugačija. Pitanje intelektualnog razmatranja o Bogu i njegovom postojanju je nekabalističko pitanje. Oni nikada nisu imali dileme tog tipa. Kabala je vekovima prenošena sa učitelja na učenika i kako se uglavnom radilo o rabinima njihova vera i spoznaja Boga je bila prisutna od najranijeg detinjstva. Ono čime se Kabala bavi je „istinsko znanje“, ili direktni, iskustveni odnos sa Svevišnjim, koji je moguće uspostaviti u ovom, zemaljskom životu.

Postoji zanimljiva priča o dolasku filozofa kod rabina kabaliste i tvrdnje filozofa da apsolutno ne veruje u postojanje Boga i da je nemoguće da jedno biće stvori nešto tako savršeno i kompleksno kao što je svet. Svet je po njemu nastao sam po sebi. Rabin je na to otčutao. Posle nekoliko dana, posetio je filozofa i doneo mu predivnu pesmu, napisanu najfinijim rukopisom. Oduševljen, filozof je upitao: „Ko je taj poeta koji je napisao ovakve fantastične stihove? Ko je pisar koji ih je zapisao prelepim rukopisom?“ Rabin je odgovorio: „Nema ni pesnika, ni pisara, prolilo mi se mastilo iz bočice i tako nastadoše ovi stihovi...“ Filozof je na to skočio rekavši da je to nemoguće, da ovakvo savršenstvo ne nastaje samo od sebe i da mora da postoji neko ko ga je stvorio. Rabin se na te reči samo nasmešio, klimnuo glavom i izašao.

plong van 3000 u.
vandaag bij de bank
niet van f18000-
je kunt misschien kan
niet zijn met vliegen
er - f3800 (3000 x 60)
f16200.
kand en die van de
er boven de kerk, maken
opstom, f15000

Alakh Niranjan

BUĐENJE VEČNOSTI

Pomisli zebnju mladjane reke
kad prvi joj vijug s izvora kreće,
svesna da više se u svome veku
vratiti domu nikada neće.

Neznano kuda sudba je goni
sila sve jača je svakoga trena,
srce je vuče izvoru njenom
al nazad više povratka nema.

Protiču nemo minuti, sati,
sumorni dani u nizu kroče,
i sećanja davna polako blede...
mlađanoj reci budućnost poče.

Vibrira očaj sa svakim valom,
samoća steže, ko ponor crna,
kroz beskraj moraće bez ikog svoga
potočić mali – plašljiva srna.

Na putu bola čeka ga stenje,
i sušna zemlja, i pustinja sura,
sunce će peći, vetar ga kopnit,
...žudeće nazad – al izvor ga gura.

Strašna je tmina neznanog toka,
umor i tuga robe sve više
al' kada bude na izmaku snaga:
blagoslov stiže s kapima kiše!

Postaće potok rečica bistra
u kojoj će život stanište naći,
i počeće žubor radost da budi
a dani tuge u prošlost zaći.

Teći će žurno kroz polja mnoga,
velike šume, predele strane,
budiće život u svakom biću
a ljubav zaceliće na duši rane.

Srešće na putu i rečice druge
raznog iskustva i životnog toka,
i sliče se skupa u istu svrhu
i postaće moćna reka duboka.

Tvoriće sebi korito moćno,
klisure silne će se razmaći,
nosiće stenje brzaci divlji,
iskonsku snagu u sebi će naći.

Poplave strašne – izlivi moći
lomiće nade prirode blage;
potočić mali, nekada krhak
zanesen posta naponom snage.

Obale bujne postaše tesne
hteo bi carstvo da obujmi veće,
ali, bez Svrhe na kraju puta
spoznaće druge da nema sreće.

Trošeći moć na puste rukavce,
tvoreći močvare – od žive vode,
samo će šteti činiti korist
mesto da hrli delti slobode.

Jer, sve reke čežnjom priziva more,
i svaki brzak o smiraju sanja:
u većem sopstvu na kraju sliva
da ispuni svrhu svog postojanja.

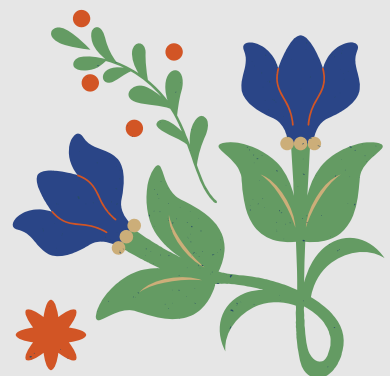
Pa, kako bi ikad stigla do neba,
Svesnosti reka s lednika drevnih,
osim da stopi se svim svojim bićem
sa večitim tvorcem oblaka belih?!

A tada, kad krug se konačno sklopi
– kad vrelo na ušću svoj lik prepozna,
tad najdublja mudrost iskustva se radja
i Istina božanski mir oslobadja.

Kada Celina konačno prigrli delić
što davninom usni da odbačen beše,
ko magla pod suncem sva patnja 'lapi
i čitav kosmos blaženstvom pleše!

Nekada davno, u gornjem toku,
očajem skrhan potočić jedan,
ka svojoj Darmi sudbinom vodjen,
na ishodištu svega što teče
– u Okeanu – bi Oslobodjen.

Spozna Ekstazu, života Tajnu:
kruženje večno kapljice-duše,
i da – Okean Beskrajne Svesti
Istina njegova oduvek beše!!!

SADRŽAJ

1. Rezultati, a ne ideje, mogu pomoći čovečanstvu (Lex Van den Brul)
2. Vođenje kreacije do perfekcije (Wies Kuiper)
3. Moći koristiti zemaljske alate (Henk Masselink)
4. Ex deo nascimur, in Iesus morimur, per Spiritum Sanctum reviviscimus (Willem E. Scherpenhuijsen Rom)
5. Šta još svetu treba? (Johannes Witteveen)
6. Svedočanstvo Bratstva Ruže i Krsta (Klaas-Jan Bakker)
- 7. Neka ruže cvetaju na tvom krstu** (Ger Westenberg)
8. Zov srca sveta – završna reč (Joost R. Ritman)

BRATSTVO RUŽINOG KRSTA

1911. Danac Max Heindel, osnovao je sedište Ruzenkrojčera u Oceansideu (Kalifornija), odakle je širio učenja po svetu. S obzirom da su Starija Braća htela da ljudi imaju najveću moguću slobodu, nije podrazumevana nikakva čvrsta organizacija sa pravilima, tako da je svako mogao postati član.

U raznim zemljama, osnivani su centri, tako da je učenje postalo javno kroz kurseve i knjige na sopstvenom jeziku. Bratstvo Ružinog krsta je organizacija koja širi učenja Ružinog krsta slobodno. Organizacija uključuje pripremnju školu za Zapadnu Misterijsku Školu Ružinog krsta. Učenja su prema tome bazirana na Zapadnoj religiji, Hrišćanstvu.

Cilj je da Hrišćanska religija postane naučna, a nauka religiozna. Važno je razviti "duševno telo". U tom telu ćemo susresti Hrista kada se vrati.

To se postiže nesebičnim služenjem. Od onih koji teže daljnjem razvoju, očekuje se vegetarijanska ishrana, nekorišćenje droga, uključujući alkohol i duvan.

Nauka veruje da je Zemlja stara oko 5 milijardi godina. Teško zamisliv broj, pogotovo ako shvatim da je u toj davnoj prošlosti ljudsko biće kao devičanski duh, iskonski duh, bio odvojen od svog Stvoritelja. Tada smo imali Božju svest, ali ne samosvest. Ideja je bila da dobijemo tu samosvest. Da bi se to dogodilo, bilo je neophodno još dublje sići u materiju stvrđavajuće površine Zemlje. Rezultat je bio postupni gubitak naše Božanske svesti, našeg osećaja jedinstva, kao i ideje da smo Božja bića. U stvari, danas smo se toliko udaljili od našeg izvora, da mislimo da je naš zemaljski život, u fizičkom telu, naš stvarni život.

Kada smo započeli naše putovanje u toj davnoj prošlosti, nismo bili sami kao ljudski talas. Drugi životni talasi su nam prethodili, kao anđeli i arhanđeli. Iza nas su stvoreni drugi životni talasi, kao životinje, biljke i minerali. Nekada smo i mi bili kao minerali, biljke i životinje, kao što smo sada homonoidni.

Tek smo na pola puta našeg razvoja, jer ćemo jednoga dana biti kao anđeli i arhanđeli, i na kraju ujedinjeni s Bogom, i tada posedovati samo-svest. Tada ćemo biti božanski, ali za sada to je daleka budućnost.

Osim našeg grubotvorno-materijalnog tela mi imamo i finotvorno, koje nazivamo vitalno telo, a drugi "eterično telo". U 1 Kor. 15:44-50, Pavle kaže da imamo prirodno telo i duhovno telo. Na grčkom to se zove "soma psychicon", što znači duševno telo. Tako u Bibliji čitamo da ljudsko biće ima fizičko telo, i duševno telo. Malo dalje, Pavle kaže da je prvi čovek od zemlje, čovjek od praha, a drugi je od nebesa. I konačno u stihu 50, da meso i krv ne mogu baštiniti "kraljevstvo božije". To znači da ćemo morati naučiti delovati u tom duševnom tijelu.

Da bi to razumeli, najpre moramo razmotriti sastav ljudskog bića.

Rozenkrojceri uče da je čovek složeno biće. On je trostruki duh, nazvan božji duh, životni duh i ljudski duh ili ego, sa trostrukim telom. Prvo je **fizičko** telo, sastavljeno od čvrstih čestica, tečnosti i gasova materijalnog sveta. To je vidljivi instrument koga duh koristi da se kreće i izražava u materijalnom svetu.

Drugo je **vitalno** telo, sastavljeno od etera. Ono obuhvata vidljivo fizičko telo. Ovo eteričko telo, koje se proteže na oko četiri centimetra van našeg fizičkog tela, prima životvornu solarnu energiju kroz slezenu, i brine se o funkcijama primanja, rasta i rađanja.

Treće, ljudsko telo ima **telo želja** koje stvara našu osećajnu prirodu. Ono obuhvata oba, i fizičko i vitalno tijelo. Ima ovalni oblik i proširuje se oko četrdeset centimetara van našeg fizičkog tijela. Telo **želja** sadrži osećajne centre, koji nakon što se pravilno razviju, čine instrumente kojima osoba opaža u svetu želja.

Sadrži i razum, ogledalo koje odražava duhovni svet i omogućuje duhu da prenosi svoje komande u misli i reči. To je veza između duha i tri već spomenuta tela. Trenutno je još uvek jedan neoblikovani oblak, ali na kraju će biti opremljen jednako kao i ostala tri ljudska tela.

“Ego ili Ja”, trostruki duh, koji se koristi od ovih tela da sakuplja iskustva u školi života i pretvara ih u moć duše.

Zemlja nije beživotna grudva materije koja se slučajno kreće kroz atmosferu. Ona je vidljivo telo uzvišenog bića koje Platon naziva duša sveta a Rozenkrojceri duh zemlje ili Hrist. Spustili smo se u dolinu materije, te je za naše dobro bilo neophodno da Hrist uđe u zemlju da nam otuda pomogne. Dok god je on vezan za Zemlju, on za nas pati, čekajući dan svog oslobođenja, kada nam više ne bude trebala gusta atmosfera koju sada trebamo. Hoćemo li ubrzati ili odložiti taj dan, zavisi od nas.

Svakoga Božića, Hrist se rađa ponovno u zemlji, da se vrati u svoje prebivalište, nebesa, za vreme Uskrsa, kada Sunce prelazi ekvator.

Da bi smo mogli sresti Hrista na nebu po njegovom povratku, najpre moramo da razvijemo naše duševno telo. To duševno telo, sa kojim možemo svesno da radimo u duhovnom svetu, sastoji se od dva viša etera vitalnog tela. Oni se razvijaju, kako kaže Biblija, sledeći Hrista. Kratko i jasno, razvija se osećaj ljubavi prema bližnjima i pomaganja svima koje susrećemo na našem životnom putu. To je simbolično prikazanom znakom Vodolije i njenim oponentom Lavom. Lavlji tip je usmeren na sebe, Vodolija je usmerena na druge. Lav se stavlja u središte, Vodolija ostaje u pozadini. Ima još sličnih razlika. Kada Hrist kaže da se mora roditi u našim srcima, to, gledajući fizički, pripada Lavu, to znači da se dva suprotna znaka moraju sjediniti.

Proteklih dve hiljade godina, Sunce, sa svojim retrogradnim kretanjem, prošlo je kroz znak Riba, sa Devicom kao suprotnim znakom. Znak Ovna, sa svojim oponentom Vagom, je završavao prilikom dolaska Hrista. Zato Hrist govori da je jagnje, i da se zakon, simbolisan Vagom, mora realizovati u nama, a ne van nas. U to vreme, Hrist predstavlja vreme Riba, svojim čudom sa dve Ribe i simbolom Device koja drži sedam klipova kukuruza, sedam kriški hleba, u svojim rukama, da nahrani mnoštvo s njima. Isus je rođen u Vitlejemu, što znači, Kuća Hleba, od Device.

Ove simbole vidimo tokom nastanka Hršćanske crkve. Biskupi su nosili i još uvek nose riblju glavu, mitru, na svojim glavama, i pastirski štap u ruci. To pokazuje prelaz iz znaka Ovna u sledeći znak Riba. Petkom se jede riba. Dvanaesta kuća je u Ribama, što znači odvajanje od sveta. Sveštenici su počeli da žive u manastirima, i trebalo bi da žive i čedno poput Devica.

Na ulazu u crkvu, nalazi se bazen sa svetom vodom, po mogućnosti napunjen magnetizovanim vodom, koju vernik stavlja na svoje čelo iznad korena nosa, gde je smešten ljudski duh. Na taj način on pokazuje svoju pripadnost crkvi.

Lav je samosvestan, ide svojim putem i ne želi da mu drugi govore šta da radi. Zato crkva u sadašnjem obliku ne može više da funkcioniše.

Podsvesno, ljudi osećaju dolazak doba Vodolije i žele iskusiti hršćansku veru na drugi način. Iduće dve hiljade godina, ljudi će, na način Vodolije, hteti da ispovedaju Hrošćanstvo potpuno svesno i primenjivati ga u vidu nesebičnog služenja i ljubavi, bez poštovanja osoba koje činodejstvuju.

Put prema Hristu je uzlazni put. Ostavili smo našu involuciju, a pred nama je naša evolucija. Moramo naučiti da su materijalne vrednosti relativne i da finansijske krize, koje svet trenutno proživljava, to čine veoma očiglednim. Svakodnevno osoba prati taj uzlazni put koji se može simbolički videti kao put na vrh planine, koje nas postupno vodi prema gore.

Ali postoji i prečica na tom putu. To je put inicijacije, težak put predstavljen kaducejem. Dve zmije pokazuju zavijeni put involucije i evolucije, dok ravni štap simbolizuje stazu inicijacije.

Bratstvo Ružinog Krsta je pripremna škola Reda Ružinog krsta koji pripada Manjim Misterijama. Na zemlji ima sedam škola Reda Manjih Misterija, te pet Viših Misterija. Samo oni koji prođu Manje Misterije mogu biti primljeni u Red Viših Misterija. Kao što je rečeno, Ružin krst je jedna od sedam Redova Manjih Misterija. Naročito je namenjen zapadnjacima. Ostalih šest su namenjeni istočnim i južnim nacijama. U svojim natpisima, Bratstvo Ružinog krsta barata pitanjem kako će to obnovljeno Hršćanstvo izgledati i pokazati onima koji to traže, kako ući na put inicijacije.

Pripremna škola Reda Ružinog krsta vodiće kandidata, nakon prvih devet inicijacija, omogućujući mu da razvije duševno telo ili soma psychicon, jer je jedino sa tim telom moguće uzdići sebe "u oblake", u duhovne svetove. Dakle, ta zlatna venčanica nam treba ako "želimo susresti Hrista u oblacima", kako kaže Pavle. Kroz put inicijacije, učimo kako svesno da funkcionišemo u duhovnom svetu. Zatim će takođe biti jasno da prva inicijacija uči kandidata kako da preusmerimo sakupljenu energiju u dinamičku snagu. To ne uključuje spoljašnje ceremonije, jer se inicijacija odvija na duhovnom nivou, kako je istakao Heindel.

Put našeg razvoja je vrlo dug i prete nam mnoge opasnosti. Zato se Starija Braća nadaju da ćemo i mi kao i oni završiti taj put. Zato oni zaključuju svoju službu u duhovnom Hramu molitvom: "Neka ruže cvetaju na tvom krstu". Ta molitva se koristi i za završetak službe u centrima Bratstva.

Molitva

Ne tražim više svetla, o Gospode,
Već oči da vide šta je;
Niti slađe pesme, već uši da čuju
Ove melodije:

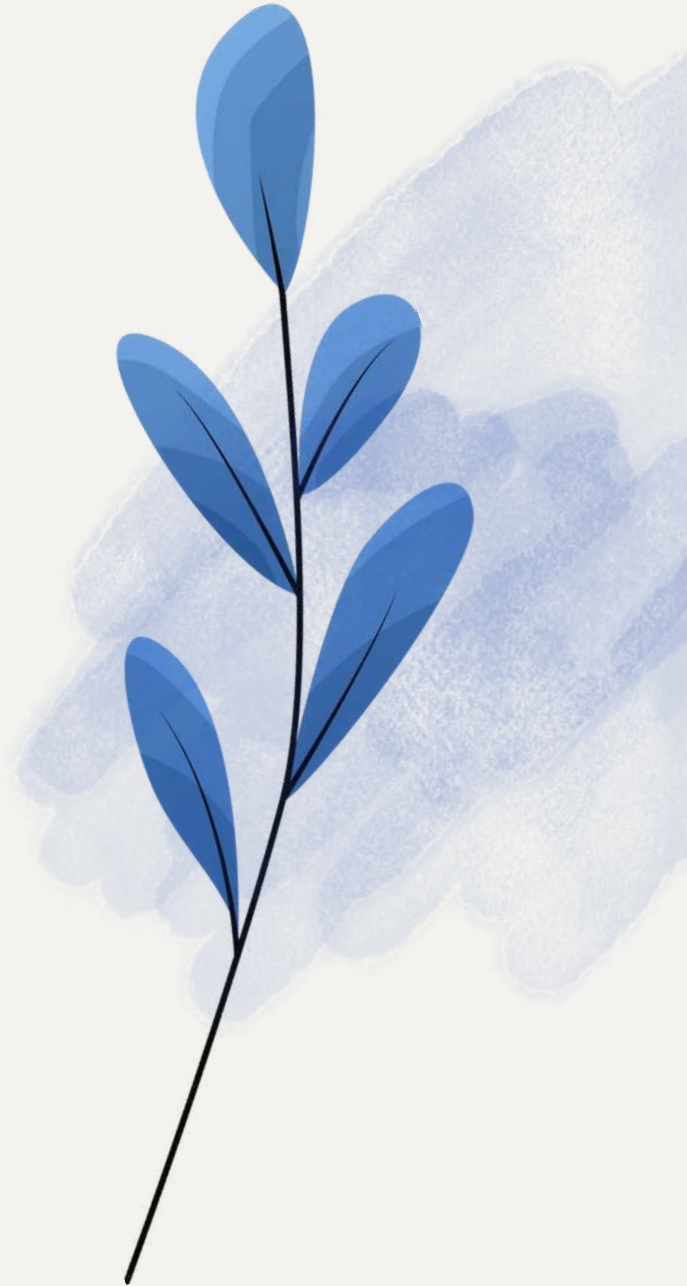
Niti više snage, već kako da koristim
Snagu koju posedujem:
Niti više ljubavi, već veštinu da preokrenem
Mrštenje na poljubac:

Niti više sreće, već kako osetiti
Njegovu milostivu prisutnost blizu,
Da dam drugima sve što imam
Od hrabrosti i veselja.

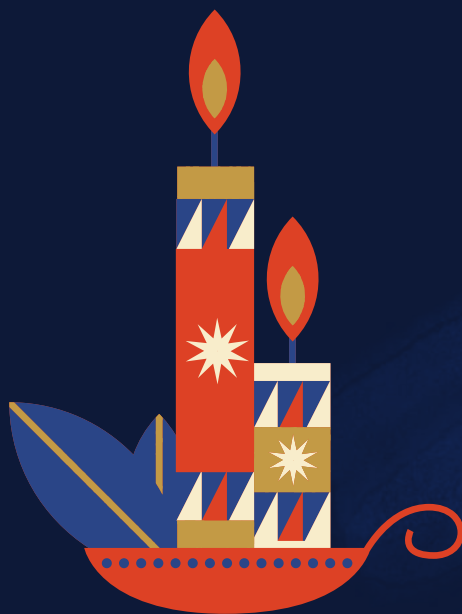
Niti druge darove, dragi Bože, ja tražim,
Već samo osećaj da vidim
Kako najbolje koristiti ove dragocene darove
Koje si mi darovao.

Daj da pobedim sve strahove,
Da spoznam sve blažene radosti;
Da bi bio prijatelj kakav želim,
Da govorim istinu koju znam.

Da volim čistoću, da tražim dobro
Da uzdignem svom svojom moći
Sve duše da borave u harmoniji
U savršenom svetlu slobode.

plong van 3000 u.
vandaag bij de bank
niet van f 18 000 -
je kunt misschien kan
niet zijn met vliegen
er - f 800 (300 x 60)
f 1600.
Kun je die van de
er boven de bank, maken
opstapen, f 1500

Anna Valentinova Kiryanova

LOŠE SE PRETVARA U DOBRO

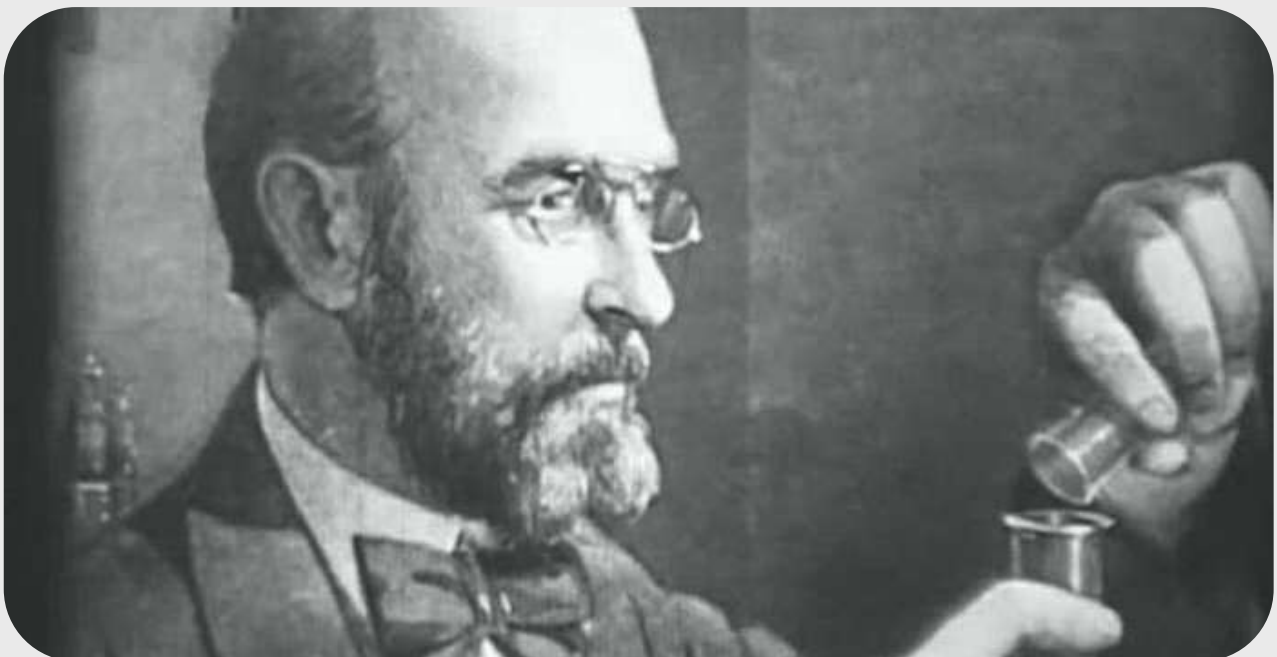
Prokletstvo se može pretvoriti u blagoslov. "*Maledictus est Benedict*", kako su verovali srednjovekovni mistični filozofi. A uvreda i poniženje postaće početak velikog puta i velike sreće.

Ruski hemičar Aleksandar Butlerov rođen je u nesreći. Majka mu je umrla nedelju dana nakon porođaja, tada se Saša razboleo od tifusa, otac ga je zarazio, koji je potom umro. Kao siroče je poslat u internat u gimnaziju na učenje. A onda je jedne večeri tokom jednog od svojih prvi eksprimenata slučajno skoro spalio pansion gde je boravio. Bio je strogo kažnjen. Strpali su ga u kaznenu ćeliju uz hleb i vodu. A za vreme ručka izvodili bi ga u zajedničku trpezariju sa daskom na rukama. A na tabli su bile ispisane podrugljive reči: "Saša Butlerov je sjajan hemičar." Bio je ponižen i uvređen.

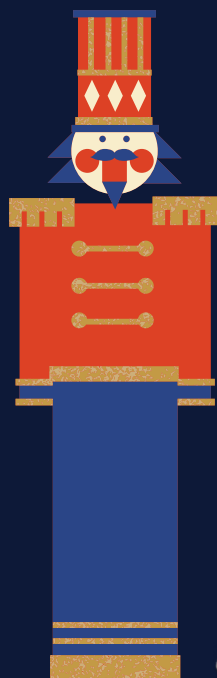
Aleksandar Butlerov je kasnije, zaista, postao veliki hemičar. Vlasnik je mnogih velikih otkrića. Stekao svetsko priznanje. Postao je veliki hemičar i njegov život je bio prilično srećan i uspešan. Svi su ga veoma voleli i poštovali.

Pa neka sebi pišu i govore šta hoće. Najgore će se za ovog dobrog čoveka pretvoriti u čisto zlato. I to će mu doneti sreću i uspeh.

Kao veliki hemičar Aleksandar Butlerov bio je prijatelj sa Mendeljejevim, a među njima je postojalo samo jedno neslaganje – Mendeljejevu se nije dopalo to što je Butlerov verovao u misticizam. Međutim, postojao je razlog, zar ne? Bilo da se radi o mistici ili ne, fenomen je misteriozan. I sada naučnici to potvrđuju. Loše se pretvara u dobro ako verujete u sebe i trudite se.

play in 3000 u.
 much less than
 in f18000.
 just much less
 with in much more
 - f18000 (3000 x 60)
 16200.

Momo Cvijović

SMRT U TREZORU

Treći deo

STATUA BOGA OZIRISA

Za potrebe naučnoistraživačkog projekta “Stanovništvo i naselja iz predrimskog doba na tlu Srbije”, Ministarstva za nauku, tehnologiju i razvoj Republike Srbije, profesor dr. Branislav Anđelković sa katedre za arheologiju Bliskog istoka Filozofskog fakulteta u Beogradu, dugo je čekao da uradi određene fizičko-hemijske analize na statui od pozlaćene bronzе boga Ozirisa.

Stojeća statua prikazuje Boga u obliku mumije, sa Atef-krunom na glavi (drevna verzija bele krune Gornjeg Egipta sa nojevim perima sa strane). Na kapi iznad čela nalazi se glava ureus-zmije. U rukama koje počivaju na grudima drži drevne oznake sveštениčkog dostojanstva – mahalicu u desnoj i krivi štap u levoj ruci. Lice smireno, sa izduženom i upletenom bradom.

Ima vrlo malo bogova, a pre svih to je Oziris, bog mrtvih i plodnosti, koji su od samog početka i gotovo isključivo imali lik čoveka. U njegovom liku je personifikovan pojam o plodnosti zemlje kao izvora života.

U razmaku od godinu dana umrli su i darodavac i obdareni – Tito je umro 4. maja 1980, dok je Anvar el Sadat ubijen u spektakularnom atentatu tokom vojne parade u Kairu, 6. oktobra 1981. godine.

Bronza sa tragovima pozlate
Vis. 47.2 cm
Egipatska umetnost
Nalazište: Beni-Souef
Pozno carstvo, VI vek p.n.e.
Poklon Anvara el Sadata,
predsednika Egipta
Kairo, 1974. godine

RIMSKI KOVANI NOVAC IZ SIRMIJUMA

Muzej Srema iz Sremske Mitrovice je takođe nazad tražio kolekciju kovanog novca od 7 primeraka iz poznate Morovićke ostave, koji je Titu poklonila SO Sremska Mitrovica, 1977. godine. Arheolog sremskog muzeja Pavle Popović govorio je o ispravnosti postupka poklanjanja pojedincima predmeta koji predstavljaju kulturnu baštinu.

Ovu pažljivo biranu kolekciju antičkog novca iz rimskih carskih kovnica, koja se sastoji od sedam novčića, poklonila je Josipu Brozu Titu Skupština opštine Sremska Mitrovica, 7. juna 1977. godine. Svi primerci pripadali su tzv. Morovićkoj ostavi koja se čuva u Muzeju Srema u Sremskoj Mitrovici. Ostava je sadržavala 63 komada novca od kojih najviše antoninijana (srebrnog novca kovanog od 215. godine n.e.). Zastupljeni su: Valerijan, Galijen, Filip I, Gordijan, Trebonijan Gal i Ulpia Severina, zatim tri denara Severa i komad Gordijana III kovan u Viminacijumu.

Posle smrti Josipa Broza Tita Muzej Srema je tražio da se novčići vrate. Predmeti nisu vraćeni.

Rimski kovani novac iz Sirmijuma (7 kom.) III-V vek
Zlatnik cara Arkadija (395-408)
Srebrni novac carice Otacije (244-249)
Srebrni novac carice Salonine (253-268)
Bronzani novac carice Herenije Etruscile (249-251)
Bronzani novac cara Gordiana III (238-244)
Bronzani novac cara Filipa I (244-249)
Bronzani novac cara Volusijana (251-253)
Darodavac: Opština Sremska Mitrovica, 7. juna 1977.

ŠLEM

Znajući da se pokloni najčešće ne vraćaju, a znajući i za izuzetnu vrednost eksponata koji je SO Novo Mesto 1958. godine poklonila Titu – bronzani šlem italsko-etruskog tipa iz perioda mlađeg gvozdenog doba, pronađen u Nevlju kod Kamnika – Narodni muzej iz Ljubljane je već 1985. godine za potrebe stalne postavke u Memorijalni centar „Josip Broz Tito“ poslao konzervatora Aleša Laha koji je izradio njegovu vernu kopiju.

Antički pisci, koji su tako detaljno opisivali ratove protiv ilirskih plemena koja su tokom prvog milenijuma pre n.e. nastanjivala teritoriju Balkanskog poluostrva, vrlo retko spominju oružje koje su Iliri upotrebljavali – verovatno zato što se naoružanje ilirskih vojnika nije bitno razlikovalo od naoružanja njihovih neprijatelja. Pored mačeva, bojnih sekira, luka i strele, od defanzivnog oružja, u naoružanju bogatih ratnika, istaknuto mesto zauzimao je bronzani šlem. Otuda njegovo često pojavljivanje u ilirskim grobovima. Još od VII veka pre n.e. bronzani se šlemovi proizvode u istočnoalpskom kulturnom krugu. Šlem koji je Josipu Brozu Titu poklonila Skupština opštine Novo Mesto, Slovenija, pronađen je u skeletnom grobu u Nevlju kod Kamnika. Pripada tzv. italsko-etruskom tipu šlema, iz perioda mlađeg gvozdenog doba, oko 400. godine pre n.e. Šlem je iskovan iz jednog komada bronz, kružnog je otvora i sa horizontalnim obodom. Kalota je po sredini iskovana u oštar vertikalni greben koji se napred spušta sve do udubljenog dela. Udubljenost je imala praktičnu namenu. Naime, ona je zadržavala kožnu podlogu da ne bi skliznula ispod šlema na lice i vrat. Na donjem delu oboda nalazili su se spiralno oblikovani držači koji su služili za vezivanje šlema ispod brade. Površina šlema ima finu, plemenitu patinu.

Bronza, kovanje
Vis. 21 cm
Nalazište:
Nevlje kod Kamnika, Slovenija
Skeletni grob
Italsko-etruski tip,
oko 400. godine p.n.e..
Poklon: Opština Novo Mesto,
23. novembar 1958.

KAMEN SA MESECA

U avgustu 2003. godine održano je suđenje trojici stipendista laboratorije u NASI koji su ukrali 105 grama kamenja sa Meseca i nameravali da prodaju po ceni od hiljadu do pet hiljada dolara po gramu. Međutim, sud je procenio da kamenje sa Meseca ima mnogo veću vrednost, jer je sračunato da je pribavljanje svakog grama koštalo 50.800 dolara. Izuzetna materijalna vrednost, kao i nepostojanje adekvatnih uslova za obezbeđenje ovog eksponata, jedini su razlozi zbog koga MIJ nije bio u mogućnosti da ispuni želju Gorana Pavičića, predavača na Beogradskom planetarijumu, da uzorke Mesečevog tla, koje su Josipu Brozu Titu poklonili članovi posade Apola 11, kao i predsednik SAD Ričard Nikson, povodom Noći muzeja 2009. godine, izloži u Opservatoriji na Kalemegdanu.

Apolo 11 je bila prva misija sa zadatkom da spusti ljude na Mesec i bezbedno ih vrati na Zemlju, što je uspešno ostvareno od 16. do 24. jula 1969. godine. Na Mesečevoj površini tročlana posada misije se zadržala nešto više od 21 sat.

Apolo 17 je šesta po redu i do danas poslednja misija supuštanja čoveka na Mesec. Trajala je od 7. do 19. decembra 1972.

Tokom šest misija Apolo, koje su u periodu 1969. – 1972. godine istraživale Mesečevo tlo, doneto je 2415 uzoraka Mesečevog tla, ukupne težine 382 kg. Oko 200 primeraka poklonjeno je različitim državama i njihovim narodima kao simbol mira. Smatraju se predmetima neprocenjive vrednosti i jedinim primercima kamena sa Meseca za koje se NASA odrekla vlasništva.

Na predlog američke Vlade, nepuna tri meseca nakon povratka sa Meseca, tročlana posada Apola 11 posetila je Jugoslaviju u okviru svoje prve velike turneje koja je obuhvatala 22 zemlje sveta na četiri kontinenta. Nil Armstrong, Edvin Baz Oldrin i Majkl Kolins su specijalnim avionom predsednika Niksona stigli u Beograd i sa svojim suprugama bili su gosti Vlade SFRJ. Nakon dočeka na aerodromu, smeštanja u hotel Jugoslavija, vožnje otvorenim kolima kroz Beograd i kurtoaznog prijema, Josip Broz je zadržao astronaute na ručku u Belom dvoru. Tom prilikom uručili su Titu kopiju silikonskog diska ostavljenog na Mesecu od strane posade Apola 11, sa urezanim porukama dobre volje 73 šefova država sveta (među njima je i Titova), koje se mogu pročitati pomoću mikroskopa koji uveličava 70 puta, tačnu repliku plakete sa porukom koju su ostavili na Mesecu, kao i fragmente mesečevog tla i zastavu SFRJ koju je nosila na Mesec i vratila na Zemlju posada Apola 11.

Ne poštujući protokol, koji ne predviđa da oni koji su odlikovani dobiju i poklone, Tito im, pored Ordena jugoslovenske zvezde sa lentom, poklanja po zlatnu tabakeru sa ugraviranim tekstom i faksimilom.

Fragmenti Mesečevog tla i zastava SFRJ koju je nosila na Mesec i vratila na Zemlju posada Apola 17
Lunarni bazalt, uzorak broj 70017
Starost: 3.8 biliona godina
Težina: 1,142 g
Darodavac: predsednik SAD Ričard Nikson, 1973.

Sve tri tabakere su identične, a razlika u težini zlata je neznatna. Nešto viša od jednog grama. Tačno toliko iznosi i težina tri kamenčića sa Meseca koja su astronauti poklonili Titu.

Njihove supruge darivao je zlatnim broševima sa koralima.

Predsednik SAD Ričard Nikson je bio impresioniran toplim dočekom koji je priređen astronautima i izrazio je zahvalnost Titu u ime cele američke nacije.

* * *

Došli smo do kraja. Isto onako kao što se jednim od izloženih predmeta, mandalom, zatvara krug života i smrti, i mi smo se, nizom izdvojenih slučajnosti, u traganju za smisaonim sadržajem, na neobjašnjiv način vratili na početak naše priče. Krenuli smo od jednog nepotrebno sagrađenog objekta, zgrade koja ni posle trideset godina nije našla svoju namenu i koja nije donela dobro ni jednom svom, ni suđenom ni nesuđenom stanaru.

Vitgenštajn kaže kako: "da bismo poznavali neki predmet, ne moramo poznavati njegova spoljašnja svojstva, ali moramo znati sva unutrašnja". Na podsticaj Makavejeva potrudili smo se da otkrijemo makar jednu reč koja bi tako raznorodne predmete povezala. Nismo bili iznenađeni što je ta karika koja nedostaje, reč koja ih je vezala bila - smrt. Zar nismo govorili o predmetima o čijim zahtevima za vraćanje je bila potrebna nečija smrt, o sabljama, maču i šlemu čija je veza sa smrću direktna, govorili smo o Dvoboju, čiji je ishod uvek smrt, Oziris je bog smrti. Posle Titove smrti bilo je predloga da se sahrani sa Maršalskim znakom. Moderna nauka je na pragu da dopusti kako su minerali živi organizmi, da se oni razvijaju, sazrevaju i rastu u utrobi zemlje. Svako onaj ko je pod jakim mikroskopom posmatrao kamen sa Meseca i upoređivao njegovu strukturu sa onim sa Zemlje, nema nikakve sumnje u to da je onaj prvi definitivno mrtav.

Zašli smo u teške vode. Počeli smo od slučaja a došli do njegove logične posledice – nužnosti. Mislili smo da smo sledili slučajan izbor predmeta a otkrili reč koja nas vuče u razmišljanja o smisaonosti, o značenjskom sadržaju ljudskog delanja, o materijalnim i svim drugim strukturama koje se, ponekad, ne čine tako apsurdnim.

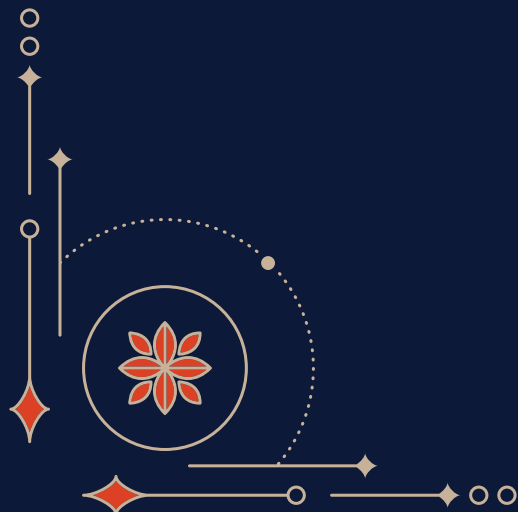
plang van 3000 u.
vrijlich bij den vrom
nide van f 18 000.
groot vromit kan
niet in niet vrom
- f 8000 (3000 x 60)
16000.
kand en, die van den
al bom in korp, vrom
prijzen, f 15000

Priredio: Jevđenije Đokić

UZ STOGODIŠNJICU ROĐENJA JOVANA CVIJIĆA

Dragutin Gostuški, iz knjige Umetnost
u nedostatku dokaza

„Dar je raspoređen gotovo na celu narodnu masu, koja pokazuje dosta duševne živosti i pravoumnosti; tupavih gotovo nema. Ali amplituda dara po pravilu nije velika. Najveći broj tzv. darovitih davao je do sada male rezultate. Mahom ne razrade poslove (ne samo na delu već i u mislima) do krajnjih konzekvencija. Vrlo retko urade štogod potpuno. Često misle da je isto videti ili osetiti i izvršiti."

Tako je govorio Jovan Cvijić. Navedene reči odnose se na onaj 'dinarski tip', dominantan tip čoveka naše zemlje.

Sasvim posebno treba držati na umu hipotezu da tri četvrtine Srba pripada pomenutom tipu, bar po Cvijićevoj pretpostavci. I - ovih dana, kada smo tako usrdno počeli da duvamo u ugarke memorije da bismo ponovo rasplamsali oreol oko jednog istorijskog imena, nisam ni pomislio na geografa - svaka mu čast. Pomislio sam na velikog narodnog učitelja koji je - da bi to mogao biti - morao pre svega postati veliki poznavalac narodne duše. Pa sam ponovo prelistao Cvijićeve spise da nađem one reči koje su me tako porazno impresionirale kad sam ih prvi put ugledao. I našao sam ih, ništa manje stvarne, ništa manje alarmantne no što su u onom trenutku bile:

„Slaba volja i mala energija, podvale i pomaganje neistinom ili udešavanje prividne istine, zatim ovda-onda znatna doza nesolidnosti i nesavesnosti i, naposljetku, priličan fond zlobe, pakosti i mržnje“ [...] „Zato je kod nas više no kod mnogih drugih naroda potrebno obratiti pažnju na vaspitanje volje i moralnih osobina i na formiranje sebe samoga“ [...]. „Izuzetno, ima i velike darovitosti“ [...].

Izuzetno... A mi obično smatramo da je ima na svakom koraku. Zbog čega? Zbog toga što nam je dovoljna deklaracija o njenom postojanju, zbog toga što „mnogi imaju tu osobinu da misle da su uradili kad su govorili. Dalje, mahom više polažu na pravo da govore no na pravo da rade [...]. Možda u tu grupu spada i to što su mnogi naši zadovoljni kad su ustanovili načela rada ili upravo napisali programe; zadovoljni su toliko da posle ne misle o akciji i konzekvencijama, koje su upravo sve; prvo je bez drugoga besposlica“.

I tako dalje... Dovoljno da osetljiv čovek ubuduće sa strepnjom otvori usta ili uzme pero u ruku. Dovoljno da se ozbiljan čovek još više uozbilji. Jer je preko svake mere ozbiljno saznanje da ono što ponekad uočimo i ponekad osudimo nije samo slučaj, sudbina ili nesrećan sticaj okolnosti. Moj ili vaš defekt jesu naši defekti. Oni su već davno primećeni i kao takvi bili su predviđeni, proračunati i, na žalost, verovatni. Stvari se ne menjaju mnogo; jedino posledice postaju teže. Ono što se u svojoj klici, a u nedovoljno formiranoj zajednici još uvek bezazleno naziva mentalitetom, u razvijenoj državi neumitno postaje nacionalni problem.

Velikog čoveka definiše dubina njegove misli. Duboka je misao ona koja doseže do supstrata stvari te otkriva fundamentalne istine. Fundamentalne istine su najmanje podložne promeni. Ako Cvijićeve misli nisu duboke, onda je izlišna proslava. Ako je proslava na mestu, na mestu su i misli, pa im odajmo jedinu mogućnu počast time što ćemo ih oživeti čak (i naročito) tamo gde teško pogađaju:

“Treba da nastupi generacija koja će i u političkom životu smatrati za blebetanje govor i govorništvo bez prave i smišljene akcije. U nas se sada na takvo govorništvo isuviše mnogo polaže.”

Međutim ne, Cvijićeva tema ovde uopšte nije politička! Tema mu je: rad na Beogradskom univerzitetu. A liči na uvodni članak iz novina koje smo juče negde čitali. Te se tako, na žalost, pokazuje da je Cvijićeva istina fundamentalna, to jest trajna. S obzirom na to da je sa univerzitetom njegov motiv pre svega nacionalna kultura, što će reći nauka i umetnost, onda nas razume se pre svega interesuju primarni uslovi u kojima su se kod nas ove discipline praktikovale:

„Poslednji slabi radnici teraju nauku, kao one zanatlije koje šablonski rade: ne vide ništa izvan uskog kruga svojih predmeta, ne gledaju oko sebe, često ne zapaze ni očigledne veze [...] Oni vrlo malo naučno misle; za mnoge se zbilja može reći da ništa i ne misle osim ono što su drugi pre njih smislili.”

Neosporno teška optužba. Možemo je ublažiti izolacijom na izuzetne slučajeve; ili generalizacijom putem pretpostavke da se svakako bar unekoliko odnosi na sve univerzitete svih mogućih zemalja. Naš narod je bistar, a ta je osobina logično dovoljna da ga izvuče iz mnogih nevolja i izvede na dobar put. Međutim:

„Ta se osobina pogrešno shvata. Dalje mi se čini da se tom reči moraju obuhvatiti dve vrste osobina. Prva je ona naša proverbijalna bistrina koja se ogleda u brzom shvatanju, u doskakanju i pravljenju viceva. Ta je bistrina mahom znak neiskorenjive površnosti i lakoće duha [...]”

Cvijić ovim nije predvideo visok kvalitet naše humorističke literature (ona nam je gorka i ozbiljna) već princip omalovažavanja tuđe vrednosti, dar izvrgavanja ruglu i sposobnost izbegavanja odgovornosti. Upozorio je da nam prete nesolidne zanatlije, seljaci špekulanti, plitki naučnici i umetnici šarlatani: „Dalje se kod nas pod bistrinom razume i dovijanje, vešto izvrđavanje i uopšte neko plitko lukavstvo [...]”

Dakle, čak ni lukavstvo nije dovoljno duboko. Pa bi tako opšta situacija mogla izgledati sasvim kritična da Cvijić ne propisuje oprobani recept lekovitih trava koje rastu samo po dobro kultivisanim terenima: jačanje volje, obrada sopstvene ličnosti i, na prvom mestu, veći radni kapacitet.

Upornost i izdržljivost u radu nisu, kao što možda izgleda, potencijalno uvek ostvarljivi kvaliteti kojima se možemo glatko poslužiti u krajnjoj nuždi; ali kojih se najčešće odričemo galantnim gestom jer nisu neophodni velikom talentu kojim nas je priroda obdarila. Cvijić ne kaže izričito ali verovatno podrazumeva jednu opominjuću istinu: sposobnost za rad je pre svega sposobnost, što znači jedan specifičan talent. No narodni učitelj sad čini jednu izričitu opasku, mudru koliko i neočekivanu: *sa porastom stepena kulture jedne nacije, raste i njena izdržljivost u radu.*

Zbilja neočekivano. Znači li to da biti brbljiv, inertan, neaktivan ne obeležava ni veliku pamet ni veliku otmenost - već ukazuje na obično, primitivno stanje duha? Razmislimo za trenutak, jer je primitivizam inače u korenu mnogih rđavih strana naše prirode. Razmislimo, pa ćemo lako utvrditi da je Cvijić ovde u pravu kao malo gde. Još od Karla Bihera etnolozi se slažu u pretpostavci da se na svim geografskim širinama primitivac i neradnik srdačno identifikuju. U boljim uslovima života ove relacije još uvek ostaju u važnosti. Čovek koji sebi dozvoljava da usled sopstvene uobraženosti ili nemara ostane neobrađen i nedorađen ne poštuje samog sebe. I sabotira celokupno društvo. Takav čovek je pre svega nekulturan.

Izvor: Google images

Biti kultivisan, a s tim superioran, znači, između ostalog, biti spreman, poput Cvijića, na pešačenje, stalno, mučno pešačenje koje takođe predstavlja element obdarenosti, one danas najređe. Možete li me čuti, Profesore? Rekao bih Vam na primer nešto o onoj čudnoj tajni bogumila sa kojom ste se i Vi susretali i koja je tako dugo ostala objekt nesporazuma u redovima stručnjaka smućenih kontradiktornim informacijama istorijskih dokumenata i metafizikom stećaka. Evo, dakle, kako je za naših dana, mlada Amerikanka Merien Vencel uspela da formuliše do sada najprihvatljiviju hipotezu u korist rešenja ovog naučnog problema. I evo kako oni najupućeniji i najpošteniji među nama priznaju da joj je to pošlo za rukom samo zato što je išla tamo gde je našim ljudima izgledalo ponižavajuće a bilo teško, što se nije plašila pešačenja, hladnoće, kamenja, magaraca, prljavštine, sna pod vedrim nebom. Što je pipnula sopstvenim prstom ono što mi - prerano promovisani kabinetski janičari - nismo dodirnuli ni na fotografiji. A nije nas ni sramota; jer je i za to potrebna izuzetna čvrstina duha.

Zaključak je ovde isto toliko trivijalan koliko i neizbežan. Iz Cvijićeve perspektive gledano, ima tri stepena koje jedan narod prelazi u svom glačanju prema konačnoj kulturnoj formi: dobro osetiti i tačno opisati prirodu defekta - što zvuči prosto, ali je komplikovano. Za ovaj stepen potrebni su ljudi Cvijićevog formata, mudri, učenici, neumorni, hrabri i rodoljubivi. Dalje, potrebni su ljudi koji će pošteno priznati da je Cvijić bio u pravu. Pretpostavimo da je to bar donekle bila prošla generacija, s obzirom na to da joj nije izmakla Cvijićeva vrednost. Najzad, ako smo već uvideli i priznali, onda treba pristupiti radikalnom lečenju prema već opisanom receptu. Pretpostavljam da je krajnje vreme da to učini naša generacija ako je još uvek tačno da „tupavih gotovo nema“.

Verovatno će i učiniti ako se češće podseti na ono što sam pokušao da podsetim. Razume se, Cvijić je imao i mnogo lepih reči za naš dinarski tip, ali je te stvari izlišno ponavljati jer smo ih suviše svesni. Izgleda prema tome da ćemo našeg velikog naučnika, mislioca i učitelja Jovana Cvijića najbolje proslaviti pohvalom njegovih prekora koji preskaču decenije da bi nam još uvek potpisivali karakteristike. To bi bio najkorisniji i obavezan udeo u jubileju za svakog od nas. A geografi će i inače posebno proslavljati.

Nema tog stepena divljenja koje ne bi trebalo osećati prema celoj jednoj plejadi velikana srpskog naroda s kraja 19. veka, naučnika i umetnika. I kao da nema te mašte koja bi mogla dovoljno verno zamisliti put koji su ti ljudi morali preći da bi postali znamenite ličnosti ne samo svoje zemlje već i Evrope. Ostaje mi zauvek zagonetno kako su se formirali Stojan Novaković, Jovan Cvijić, Josif Pančić, Brana Petronijević, Uroš Predić, Stevan Mokranjac...

Ali ne treba mnogo mašte da se zamisli Srbija toga doba: dovoljno je i danas pogledati neka sela u okolini Mokranjčevog Negotina. Kako se u opancima stizalo u Beč, Pariz, Minhen? Da je u to vreme postojala sportska disciplina 'skok iz blata', naši intelektualci postali bi i svetski rekorderi.

Pod nužnom pretpostavkom da je umetnik čovek koji je savladao specifičnu tehniku a obdaren je maštom - šta je „inspiracija“?

Inspiracija je izuzetna radna dispozicija. Ne može se nazvati inspiracijom ništa što se preko akcije nije sublimisalo u rezultat.

Umetnost je bipolarna disciplina koja zavisi od kvantiteta talenta i kapaciteta radne sposobnosti.

Ova definicija se podržava ili podrazumeva na celom području civilizovanog sveta. Mora se međutim dovesti u sumnju ako imamo u vidu teritorije na kojima žive Srbi. Tu se naime uveravamo da 'radna sposobnost' nije nikakva posebna kategorija već isključivo jedna od izrazitih manifestacija talenta. I još jednom: radna sposobnost je sastavni deo elementarne darovitosti.

Jevđenije Đokić nas je u TAJNOM ZAČINU broj 14 podsetio Ko to beše Dragutin Gostuški. Tada je napomenuo da je u nekom od svojih napisa Gostuški izrekao i sledeći zaključak: „Problemi koje neko ima mnogo liče na njega samog – takoreći čine ga“. Ovo, naravno, treba razumeti da važi kako za pojedince tako i za čitavo društvo. Zapitajmo se onda, ko smo i kakvo smo društvo ako već decenijama (čak i više od jednog veka) imamo iste probleme - koje nikako da rešimo? Možda je naš najveći problem upravo u tome što zaboravljamo ili uopšte ne obraćamo pažnju na ono na šta su nas upozoravali, pa i prekorevali, naši veliki prethodnici.

Na mnoge naše probleme (uzrokovane manama našeg nacionalnog karaktera) ukazivao je i Jovan Cvijić. Gostuški nas je svojevremeno na to podsetio u izvanrednom tekstu napisanom povodom stogodišnjice rođenja Jovana Cvijića. Obojica su isticali da nam je najpotrebnije jačanje volje, obrada sopstvene ličnosti i, na prvom mestu - upornost i izdržljivost u radu.

Zato smo u ovom broju časopisa objavili taj tekst Gostuškog u znak zahvalnosti za „prekore koji evo preskaču decenije da bi nam još uvek potpisivali karakteristike“. Nadamo se da je jasno zašto je, baš danas, lekovito podsetiti se i Cvijića i Gostuškog, i ponovo ih čitati!

plav na žiro u.
vrača bje duu pnu
mide na f18000.
gred vnuht ka
mick in mick vnuht
er - f3800(3000x60)
f16200.
kud em, tie on daz
at bora du kupa, macku
piston, f15000

Francoise Bechet

SOLSTICIJUM – NEŠTO NOVO POD SUNCEM

Šta je zajedničko među misterijama Mitre, hrišćanskom rođenju, praznika „Sol Invictus“, „Hanuke“ u hebrejskoj religiji, misterijama Orfeja, rođenja Krišne u Indiji?

Ove misterije i proslave su povezane datumom zimskog solsticijuma, koji zauzima privilegovano mesto u kalendarima, budući da se tada slavi ponovno rođenje Sunca, aktivnog principa našeg sveta, koje donosi život, svetlost i toplotu.

Velika noć zimskog solsticijuma, noć 21. decembra, je najduža noć u godini. Ona slavi simboličnu smrt i obnovu Sunca. Od te noći započinje uzlazni ciklus svetlosti i buđenje, još uvek podzemno, ali stvarno – Prirode. Zbog toga su Rimljani slavili ovaj praznik u hramovima posvećenim Sol Invictusu – Nepobedivom Suncu. Ovaj praznik je, za nas filozofe, poziv da prevaziđemo nešto, da se ne predamo padu, da ne očajavamo zbog sveta. „Misлити znači odbijati“, rekao je filozof Alen. Ne mislimo *ad vitam eternam* reprodukovati ono što je već bilo mišljenje.

Velika noć solsticijuma nam nudi ovaj izazov: sve u životu je uvek iznova za razmišljanje, za novo stvaranje. Ništa nikada nije rešeno jednom za svagda. Pad postoji samo za uspon. Svake godine možemo biti bolji i učiniti svet boljim. Ovaj praznik je dakle onaj slobode, nade svetlosti.

Velika noć Božića nas poziva da obožavamo dete u nama, da povratimo nevinost srca, kako bismo se probudili za slobodu, jedini put ka ljubavi. Starac izmožden životom na kraju godine punoj borbi umire, odustaje, za trenutak, od rata i ustupa mesto detetu, miru i budućnosti.

Izvor: www.unsplash.com

Na kapiji godine, kraj jednog ciklusa i početak novog, pogodna je, za svakog od nas, za introspekciju. Pozvani smo da napravimo bilans protekle godine: šta smo uradili, šta smo propustili? Kako bismo konstruktivno usmerili narednu godinu: šta treba da uradimo? Čemu da težimo? Šta nam je najvažnije?

„Ništa novo pod Suncem“, često se kaže. Pa, zapravo ima! Na svakome je da pronađe šta je to novo pod ponovo rođenim Suncem!

Nezaustavljivi uspon zore

„U tome je celokupna misterija: koincidencija ponora i vrha. To je u toj noći i nijednoj drugoj noći čudo će se dogoditi. I dogodiće se! U noći žena, noći beskonačnog strpljenja... Jer evo tajne svetova koje otkriva Božić! Čak i ako čovek mora umreti, život mu je dat da se rodi i da se ponovo rodi. To je rođenje koje mu je obećano, a ne smrt. Svi konji kralja, svi tenkovi i bombarderi svih vojski sveta ne bi mogli da zadrže tame niti da ometaju nezaustavljivi uspon zore! Dovoljno je samo da pristanemo da bi se čudo u nama ostvarilo!

Srećno rođenje, da, Srećan Božić!

Izvor: www.unsplash.com

A stylized graphic of a ribbon bow. The bow is composed of two loops and two tails. The loops and tails are decorated with diagonal stripes in red, white, and blue. The center of the bow is a solid dark blue circle. The entire graphic is set against a dark blue background.

POSLOVICE SVIH ZEMALJA

- 0 SLOZI -

Nikada tema **SLOGE** nije bila aktuelnija nego danas. Sloga je izvor sveopšte sreće. Duh sloge treba neprekidno gajiti i razvijati. Nije slučajno da je narod o slozi „ispevao“ mnoštvo poslovice. Poslovice o slozi i nije neophodno objašnjavati. Ipak, možda bi poslovice bolje razumeli ako bi ispričali jednu staru priču.

Otac na umoru poziva svoje sinove i iz samrtničke postelje svakom od svojih sedam sinova daje trsku i zahteva da svako od njih svoju trsku slomi. Sinovi izvršavaju očevu volju i sa lakoćom lome svoje trske. Otac potom izvadi sedam trski u snopu i zahteva od svakog od njih da prelome snop trski. I pored velikih napora niko od sinova nije uspeo da prelomi snop. Otac je upitao sinove da li su razumeli njegov ideju sa trskama i i snopom trski i sinovi u glas odgovoriše: *„Oče mi smo trske, lako lomljive, a u slozi mi ćemo biti nesalomivi snop“*

Iz ove priče je proizišla narodna poslovica:

Prut po prut kad hoćeš, al snop nikad ne polomi ili
U snopu i prutić je jak, a posebice slabo je i brvno.

Isto značenje i snagu imaju i poslovice:

U slozi je snaga.

Golema je snaga sloga.

Sloga se može prikazivati na razne načine. Udruživanje, odnosno sloga se može prikazati i prirodnim pojavama, naprimer potocima:

Mali potoci načine veliku reku.

Ili na drugi način: **Sloga mnogo učini i mala dela na veliko proizvede.**

U čovekovoј prirodi je da voli da pobeđuje. Velike zadatke i velike pobede nije moguće rešiti sam zato narodna poslovica **Gde je sloga tu je i pobeda** eksplicitno govori o snazi sloge.

Isto govori i narodna poslovica:

Slabi budu slogom - jaki, a neslogom jaki - slabi.

Da bi još jače i preciznije ukazao šta je sloga Narod je „spevao“i poslovice o neslozi:

Gde nije sloga nije ni sreće.

Ili

Teško domu koji sloge nema ili Gde je sloga tu je Božji blagoslov.

O tome koliko je sloga važna i koliko se za nju mora boriti i da sloga nema alternativu govori narodna poslovice:

Sedamdeset i sedam puta pokušaj slogu sa bratom svojim, pa ako ti ne ide, ti pokušaj opet sedamdest i sedam puta.

Narod i kroz svoje poslovice mnogo posvećuje bratskoj ljubavi. Tako:

Što se bratskom slogom stvori, mržnja ne sme da obori.

Ovaj tekst o slozi u narodnim poslovicama bih završio uvodeći u poslovice LJUBAV kao nenadomestiv začim svih začina:

Što god ljubav, sloga stvori, to se nikad ne razori....

plang in žiro u.
vrača bje den pira
nide in f18000.
gred vnuht kan
nide in miz vnuht
er - f3800 (3000 x 60)
f16000.
kud em, die in den
er bora in kora, miz
pisa, f15000

Autor nepoznat

KENGUR - ČUDO BOŽJEG STVARANJA

Sistem za razmnožavanje kod kengura potpuno je drugačiji u odnosu na sve druge sisare. Embrion kengura prolazi kroz određene stadijume svog razvoja izvan materice. Ti stadijumi inače se normalno odvijaju u materici.

Ubrzo nakon oplodnje, slepi kengurov mladunac, koji je otprilike dug jedan centimetar, dolazi na svet. Obično se, u određeno vreme, rađa samo jedan mladunac. U tom stadijumu, on se naziva "neonat." Iako svi sisari prolaze kroz taj stadijum u materici majke, mladunče kengura dolazi na svet kada je dugačko samo jedan centimetar. U to vreme, on još uvek nije razvijen: njegove prednje noge su u razdoblju oblikovanja, a zadnje noge izgledaju kao dva mala izdužena zrna.

Bez sumnje, mladunče u takvom stanju ne može da napusti majku. Izlaskom iz materice, neonat počinje da se kreće uvis po majčinom krznu, pomoću svojih prednjih nogu, i tako stiže do majčine torbe posle tri minuta putovanja. Za ovog mladog kengura torba znači isto što i materica za druge sisare. Ipak, u ovom slučaju pojavljuje se važna razlika. Dok drugi sisari dolaze na svet kao bebe, kengur je samo embrion kada izađe iz materice. Njegove noge, njuška i mnogi drugi organi još nisu dostigli svoj konačni oblik.

Kada stigne do majčine torbe, mladunče se prikači za jednu od četiri dojke koje su u njoj nalaze i počinje da sisa.

Na tom nivou, majka izbacuje još jednu jajnu ćeliju iz jajnika i dolazi do formiranja novog jajeta u njenoj materici. Ženka se još jednom pari i novo jaje biva oplođeno.

Ovog puta, jaje ne počinje odmah da se razvija. Ako je u srednjoj Australiji velika suša, kao što je to često pojava, oplođeno jaje u materici ostaje nerazvijeno, dok suša ne prođe. Međutim, ako budu velike kiše i dostupni bogati pašnjaci, razvoj jajeta ponovo započinje.

Na ovom nivou, suočavamo se sa pitanjem: ko je izvršio ovaj proračun; ko je uredio razvoj jajeta u skladu sa spoljnim uslovima? Jaje nikako nije moglo samo da napravi takav raspored; ono nema razum i nesvesno je spoljnih vremenskih uslova. Majka nije mogla da napravi tako nešto, jer kao i sva druga bića ona nema kontrolu nad razvojem koji se odvija u njenom telu. Ovaj neverovatni događaj u potpunosti je kontrolisan od strane Tvorca koji je stvorio sve elemente koji učestvuju u ovom neobičnom procesu.

Kada vremenski uslovi postanu pogodni, trideset tri dana posle oplodnje, novi neonat, veličine zrna pasulja, počinje da puzi od otvora materice i stiže u torbu kao i njegov rođeni brat.

U međuvremenu, prvi neonat u torbi znatno je porastao. On nastavlja svoj život, a da ni na koji način ne ugrožava svog rođenog brata koji je dug samo jedan centimetar. Kada postane star 190 dana, on je dostigao dovoljnu zrelost da napravi svoje prvo putovanje izvan torbe. Od tada, većinu svog vremena provodi van torbe koju zauvek ostavlja 235 dana posle svog izlaganja.

Ubrzo nakon izlaganja svog drugog mladunca, ženka se ponovo pari. Prema tome, ženka ima tri mladunca koji su svi zavisni od nje. Prvi se može hraniti travom, ali povremeno se vraća majci da bi sisao, drugi mladunac se još uvek razvija sisajući, treći je neonat, koji je i najmlađi.

Ono što je još neverovatnije jeste činjenica da sva tri mladunca, od kojih je svaki na drugačijem stepenu razvoja, a svi zavise od majke, hrane se drugačijim tipom mleka u skladu sa svojom veličinom.

I dok je mleko, koje mladunac sisa ubrzo nakon što dođe do dojke, providno i bezbojno, ono ubrzo postaje sve više belo i počinje da liči na pravo mleko. Količina masnoće i drugih sastojaka u mleku povećava se paralelno sa razvojem mladunca.

U isto vremena, dok jedno mladunče sisa mleko pripremljeno za njegove potrebe, mleko koje se mnogo lakše vari izlazi iz dojke koju sisa drugo mladunče. Na taj način, majčino telo istovremeno proizvodi dva tipa mleka sa različitim sastojcima. Kada se izlegne i treće mladunče, proizvodiće se tri tipa mleka sa različitim sastojcima: najhranljivije mleko za starije i mleko sa relativno manje masnoća i hranljivih sastojaka za mlađe. Sledeća neobičnost koju ovde treba zapaziti jeste podatak da svako mladunče pronalazi dojku koja je naročito namenjena njemu. Ukoliko bi mladunče sisalo mleko sa količinom hranljivih sastojaka koja mu nije namenjena, to bi na njega negativno delovalo.

Ovakav sistem ishrane veoma je značajan i očigledno predstavlja specijalan produkt stvaranja. Majka ne može, ni na koji način, da sve ovo svesno uredi. Kako može jedna životinja da odredi sastojke mleka koji su potrebni svakom mladunčetu različitog stepena razvoja? Čak i kad bi to mogla, kako može da ga proizvede u svom vlastitom telu? Kako ona može da ga deli i prenosi preko tri različita kanala?

Nema sumnje da ženka kengura nije u stanju da učini bilo šta od ovoga. Ona čak nije ni svesna da tri različita tipa mleka izlaze iz njenog tela. Ovaj zadivljujući proces nesumnjivo proizilazi iz stvorene prirode ove životinje.

„I stvori Bog zveri zemaljske po vrstama njihovim, i stoku po vrstama njezinim, i sve sitne životinje na zemlji po vrstama njihovim. I vide Bog da je dobro.“

1. Mojsijeva 1:25

IMPRESSUM

Izdavači:

Dragan Đurić i Branislav Božović,
Gavrila Principa 43, Beograd
Republika Srbija

Glavni i odgovorni urednik:

Dragan Đurić

WEB adresa:

<http://www.tajnizacin.com>

Dinamika:

Časopis TAJNI ZAČIN izlazi tromesečno

Tehnička priprema:

Bojana Damjanov i Nikola Damjanov

Lektura i korektura:

Branislav Božović

Izrada i održavanje WEB stranice:

Nikola Damjanov

Kontakt

E-mail adresa: tajnizacin@gmail.com

Tel: 063/276262

ISSN (Online): 2812-8184

